

og faae deres Betydning, vil det dog vistnok være paa rette Sted for dem, der overhovedet ønske at udtale sig derom, nu at gjøre deres Bemærkninger dertil, og det er det, jeg da skal gjøre i meget stor Røst. I det Hele skal jeg sige, at jeg i al Almindelighed kan slutte mig til de Forslag, som ere fremsatte af det ærede Mindretal; dog maa jeg tilstaa, at den Varme, hvormed jeg slutter mig til dem, er af en lidt forskjellig Temperatur. Der er enkelte, til hvilke jeg kan slutte mig ganske overordentlig varmt, og der er andre, som have mindre Interesse for mig. Til de første høre de 3 Hovedpunkter — og det ville de Herrer vist forstaa efter mine tidligere Udtalelser her i denne Sal — nemlig om Fodfolkets første Uddannelsesstids Fastsættelse til 6 Maanedes, om den Uddannelsesturnus for Fodfolket, der er foreslaaet, og endelig om Fodfolksbataillonernes Antal, for saa vidt vedrører den mobile Hær. Det er jo kun det sidste af disse Spørgsmaal, der ligger indensfor de Paragrafer, der nu ere til Forhandling, og det er altsaa det, jeg foreløbig skal dvæle ved. Det har naturligvis ikke kunnet andet end være mig en stor Tilfredsstillelse ikke blot, at det ærede Mindretal efter en fornyet grundig Overveelse over alle Forhold er kommen til samme Resultat, som jeg gjennem længere Tids Studium er kommen til, men tillige at dette Spørgsmaal fra det ærede Mindretals Side, hvad saavel Betænkningen viser, som det ogsaa fremgik af den ærede Ordførers Udtalelser, er af Mindretallet bleven omfattet med saa stor Varme, at det — saa forekommer det mig idetmindste — staaar som en *conditio sine qua non* for overhovedet at gaa ind paa en Hærordningsrevision. Jeg glæder mig derover, fordi det efter min Overbevisning er det samme som, at man har villet bevare den mobile Hærs Evne til at løse de tre væsentlige Opgaver, som kunne stilles til den under Forsvaret, og som efter min Formening efter de foreliggende Omstændigheder ere: for det Første at hindre Indtrængen af en Fjende Syd fra paa Galøen, forsaavidt denne Fjendes Hærstørrelse ikke i væsentlig Grad overstiger vor Hærs, for det Andet at kunne med Kraft og med tilbørlig Sikkerhed for at kunne gennemføre det udsøgte Forsvaret af Fyn, samtidigt med, at der holdes mindre Kommandoer i Sjælland, og endelig under andre Omstændigheder ved et Angreb paa Sjælland at kunne møde Fjenden ved Landgangsstedet med en saa stor Styrke, at overhovedet Forsvaret i første Linie kan faae nogen Betydning. Det er de 3 Opgaver, som under forskellige Omstændigheder kunne blive stillede Hæren, og som efter min Overbevisning ikke kunne løses med en mindre Styrke af Fodfolket end den omhandlede. Jeg antager nu ogsaa, skjøndt det just ikke fremgik med Bestænhed af den ærede Ministers Foredrag igaar, at den ærede Minister vil have følt sig særlig tilfredsstillet ved dette Mindretals bestemte

Udtalelser paa dette Punkt, der i saa høi Grad stemme med hans egne i Lovforslaget fremsatte Anskuelse. Det har undret mig noget, at specielt det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holslein-Ledreborg) og hans nærmeste Meningsfæller have stillet sig til dette Spørgsmaal, saaledes som de have gjort, idet nemlig deres Ansættelse umuligt kunne fremmes ad den Wei, som de ere staaede ind paa, men tværtimod maa fremmes ad den modsatte Wei, ved at holde den mobile Hær saa kraftig og saa kampdygtig som mulig. Det er klart, at, dersom man indskrænker for den mobile Hær Muligheden af at kunne møde de Eventualiteter, paa hvilke man særlig lægger Vægt, synker naturligvis ogsaa i høi Grad hele Verdien af dette Forsvar, og naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds sagde, at Hæren blev styrket, og da navnlig talte om, at Fodfolket blev styrket ved den Forandring i dets Sammensætning, som hans Gruppe havde foreslaaet, tilstaaer jeg, at det forstaaer jeg ikke, naar man derved figter til det mobile Forsvar; thi jeg skjønner ikke rettere, end at Styrkelsen bestaar i, at 10 Reserverbatailloner ere bleve gjort til 10 Forstærkningsbatailloner; og da en Reserverbataillon efter vor nuværende Hærslov har 9 Linieofficerer og 6 Linieunderofficerer, altsaa ialt 15, medens en Forstærkningsbataillon har, siger og skriver, 5 Underofficerer, og Jægerposterne for Resten ere besatte med Officerer af Forstærkningen, forekommer det mig at være en egen Maade at styrke Mobiliteten paa. Jeg tror, at det ærede Medlems Mening i saa Henseende er vigtig, og at specielt han og hans Meningsfæller snarere af alle Kræfter skulde arbejde paa at faae den mobile Hær saa stærk som mulig, end ved de Forslag, de have stillet, at trykke Hæren ned til en Mulighed for en Kraftydelse i den af dem ønskede Retning, som er langt mindre end den, den nu er i Stand til at udvilde. Medens jeg saaledes altsaa meget varmt kan slutte mig til det ærede Mindretal i denne Retning, er der enkelte andre Punkter, hvor jeg vel kan slutte mig til det, men dog paa den anden Side mindre varmt. Det ene af disse Punkter er Forstærkningen. Det er mig nemlig temmelig ligegyldigt, om Forstærkningen ordnes paa den Maade, at den knyttes til Linien, eller den holdes for sig selv. Det spiller for mig ikke saa stor en Rolle. Jeg ser jo meget vel, at en af Hovedgrundene dertil er den, at det ærede Mindretal vil knytte Forstærkningsafdelingerne saaledes til Linien, at man paa en naturlig og let Maade kan benytte de faste Befalingsmænd, som findes ved Forstærkningsbataillonerne, ved Uddannelsen ved Linieafdelingerne, da disse have lidt en Afknapping i deres faste Befalingspersonale ved de Forslag, de ærede Herrer have opstillet i Mod sætning til, hvad Lovforslaget foreslaar; men jeg indser ikke rettere, end at ogsaa denne Foranstalt-